

Viatges

Un relat de: [Carles Campomar](#)

Des de ja fa gairebé vuit anys viatjo molt en avió de Mallorca cap a Barcelona.

Sempre que entro a l'avió m'agrada pensar o imaginar-me que hi va a fer a Barcelona, o com és la vida de la gent que viatja amb mi.

A l'entrar a l'avió, les quatre primeres files són per gent que viatja en primera classe, com polítics, gent que viatja per negocis, o algun que s'ha colat allà perquè al donar-li seient s'han equivocat i l'han deixat seure a les primeres files.

Mentre vaig caminant mirant a un costat i a l'altre buscant el meu seient, que es gairebé al final de l'avió, veig una família que viatja per primera vegada amb el seu fill que no fa gaire que ha nascut perquè l'hostessa de l'avió els està ensenyant com es posa el cinturó de seguretat pel nen.

Més endavant veig una noia que per les pintes que du sembla hippy

, viatja sola en busca de l'aventura, perquè porta una motxilla molt gran amb un sac de dormir, sembla que li agrada molt viatjar sola sense ningú que la molesti.

De sobte sento un nen que crida, és perquè no vol estar assegut mentre la gent com jo va entrant a l'avió, el que ell vol és jugar i no parar quiet, mentre el seu pare mira el diari i la seva mare l'intenta fer callar donant-li uns retoladors de colors i un full de paper perquè pinti i així calli una estona.

Aquesta és una època en que no m'agrada viatjar gaire, és final de curs pels nens i sempre hi ha algun viatge de fi de curs, i els nens no paren quiets i fan molt de soroll, jo desitjaria estar assegut al meu seient sense sentir el jovent cantant cançons que s'han inventat per ficar-se amb altres companys seus .

Últimament cada any coincideix que em trobo a l'avió amb gent que va a veure carreres de motos o formula 1 a Montmeló, ho sé per les seves samarretes del Fernando Alonso o de l'Alex Crivillé

Segueixo endavant i sento que algú em toca l'espatlla i em saluda, resulta que era un conegut d'un amic meu a qui només havia vist una vegada i jo no recordava qui era.

Ja arribo a la fila on he de seure i justament em toca el seient del mig, cosa que no m'agrada gens perquè em sento atabalat entre dues persones que no conec de res.

De seguida s'enlaira l'avió, a la meva dreta hi ha un home de semblant seriós que llegeix el seu diari i va mirant de reüll el llibre que porto entre les meves mans.

I a la meva esquerra hi ha una dona d'uns 40 anys que em comença a parlar i a fer preguntes, com per exemple a on vaig, o em comenta que fa molt bon temps.

De seguida passa la mitja hora de vol i ja hem aterrat a Barcelona.

M'aixeco a agafar la maleta i sortir corrents d'allà dintre i arribar aviat al meu destí.

I mentre vaig sortint sento a una parella que es discuteix per algun motiu que jo no conec però que sembla que deu ser molt seriós.

Al sortir de l'avió penso en quantes històries i quanta gent hi ha que te una vida diferent que nosaltres, i que tothom té els seus problemes o les seves alegries.

Això que escric és el que em passa i penso cada vegada que viatjo, veig a tanta gent que fa el viatge igual que jo fins el mateix destí, i després uns tiren cap a un lloc i altres cap a un altre.